ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 20ής Νοεμβρίου 2017*

«Προσφυγή ακυρώσεως – Εκπροσώπηση από δικηγόρο μη έχοντα την ιδιότητα του τρίτου – Απαράδεκτο»

Στην υπόθεση T-702/15,

BikeWorld GmbH, με έδρα το Sankt Ingbert (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον J. Jovy, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους L. Flynn, B. Stromsky και T. Maxian Rusche,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ για τη μερική ακύρωση της αποφάσεως (ΕΕ) 2016/151 της Επιτροπής, της 1ης Οκτωβρίου 2014, σχετικά με την κρατική ενίσχυση SA.31550 (2012/C) (πρώην 2012/NN) που χορηγήθηκε από τη Γερμανία στη Nürburgring (ΕΕ 2016, L 34, σ. 1),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Pelikánová, πρόεδρο, V. Valančius και U. Öberg (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η Nürburgring είναι πίστα αγώνων αυτοκινήτων του γερμανικού ομόσπονδου κράτους της Ρηνανίας-Παλατινάτου, η οποία μεταξύ των ετών 2002-2012 επωφελήθηκε από πολλά μέτρα ενισχύσεως, συνιστάμενα κυρίως σε παροχή κεφαλαίων, δανείων, δημόσιων εγγυήσεων, επιστολών προθέσεως, στην κατάταξη απαιτήσεων, σε μίσθωμα χαμηλότερο από την αξία της αγοράς, στην καταβολή τέλους για τις παρεχόμενες υπηρεσίες και στην καταβολή επιδοτήσεων.

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

2 Τα μέτρα αυτά αφορούσαν τις δαπάνες σχετικά με την κατασκευή και την εκμετάλλευση των άμεσα συνδεδεμένων με την πίστα αγώνων εγκαταστάσεων, κυρίως των θεωρείων, την κατασκευή και την εκμετάλλευση εγκαταστάσεων με στόχο την προώθηση του τουρισμού (δραστηριότητες αναψυχής, καταλύματα, εκδηλώσεις, επιχειρήσεις, εστιατόρια και παιχνίδια) καθώς και την οργάνωση μαθημάτων για τη φόρμουλα 1.

3 Τα μέτρα αυτά λήφθηκαν κυρίως από το γερμανικό ομόσπονδο κράτος της Ρηνανίας-Παλατινάτου και τους ελεγχόμενους από αυτό δημόσιους φορείς, οι οποίοι κατέχουν τις διάφορες εγκαταστάσεις του συγκροτήματος της Nürburgring, δηλαδή τη Nürburgring GmbH (στο εξής: NG), τη Motorsport Resort Nürburgring GmbH και την Congress-und Motorsport Hotel Nürburgring GmbH.

4 Στις 21 Μαρτίου 2012, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αποφάσισε να κινήσει την επίσημη διαδικασία έρευνας κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας σχετικά με τις ενισχύσεις υπέρ της Nürburgring, συμπεριλαμβανομένων των δανείων της NG στις θυγατρικές της, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται η προσφεύγουσα BikeWorld GmbH, πρώην BikeWorld Nürburgring Besitz GmbH (στο εξής: BWNB), κατόπιν BikeWorld Nürburgring GmbH (στο εξής: BWN2), ή τα νομικά πρόσωπα που διαδέχθηκε, όπως η Bike World Nürburgring GmbH (στο εξής: BWN1).

5 Ο εταιρικός σκοπός της BWN1 ήταν η εμπορία καινούριων και μεταχειρισμένων μοτοσικλετών, καθώς και η προώθηση του τουρισμού με μοτοσικλέτες στην περιφέρεια Eifel. Η BWN1 απορροφήθηκε στο πλαίσιο συγχώνευσης από την BWNB, από τις 6 Σεπτεμβρίου 2005. Η BWNB άλλαξε στη συνέχεια την επωνυμία της σε BWN2.

6 Η NG συμμετείχε διαδοχικά ή ταυτόχρονα στο κεφάλαιο της BWNB και της BWN1, κατόπιν στο κεφάλαιο της BWN2 και της προσφεύγουσας. Χορήγησε δάνεια στις θυγατρικές της BWN1, BWNB και BWN2 (στο εξής: επίμαχα δάνεια).

7 Στις 15 Μαΐου 2007, η NG εκχώρησε την ανερχόμενη σε 49 % συμμετοχή της στο κεφάλαιο της BWN2 στους Norbert Brückner και Jörg Jovy. Στο πλαίσιο της εκχώρησης αυτής, η αξία των απαιτήσεων που αντιστοιχούσαν στα επίμαχα δάνεια υπολογίσθηκε, κατά την προσφεύγουσα, ως μηδενική.

8 Το 2008 η BWN2 διέκοψε την επιχειρηματική της δραστηριότητα στη Nürburgring.

9 Η BWN2 έλαβε στη συνέχεια την επωνυμία της προσφεύγουσας και μετέφερε την καταστατική της έδρα στο Sankt Ingbert (Γερμανία).

10 Μετά τη χορήγηση πρόσθετων ενισχύσεων από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η Επιτροπή παρέτεινε τη διαδικασία ελέγχου με απόφαση της 7ης Αυγούστου 2012.

11 Την 1η Οκτωβρίου 2014, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση (ΕΕ) 2016/151, σχετικά με την κρατική ενίσχυση SA.31550 (2012/C) (πρώην 2012/NN) που χορηγήθηκε από τη Γερμανία στη Nürburgring (ΕΕ 2016, L 34, σ. 1, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

12 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι τα επίμαχα δάνεια είχαν οδηγήσει σε καταβολή παράνομων και ασύμβατων με την εσωτερική αγορά κρατικών ενισχύσεων, οι οποίες έπρεπε να επιστραφούν.

13 Στην αιτιολογική σκέψη 226 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να επιστρέψει τις κρατικές ενισχύσεις, τις οποίες έλαβε η ίδια στο πλαίσιο των επίμαχων δανείων υπό τις προηγούμενες επωνυμίες της ή τα νομικά πρόσωπα που διαδέχθηκε.

14 Με επιστολή της 5ης Μαΐου 2015, η NG αξίωσε από την προσφεύγουσα την επιστροφή συνολικού ποσού 4 902 275,29 ευρώ. Στις 10 Αυγούστου 2015, η NG ζήτησε ενώπιον του Landgericht Saarbrücken (περιφερειακό δικαστήριο του Sarrebruck, Γερμανία) να υποχρεωθεί η προσφεύγουσα να

επιστρέψει το ποσό των 250 000 ευρώ που έλαβε στις 4 Απριλίου 2007, υπό μορφή δανείου, κατά παράβαση του άρθρου 108, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Παράλληλα με τη διαδικασία αυτή, η NG ζητεί από την προσφεύγουσα, για παρόμοιους λόγους, το ποσό των 4 652 200 ευρώ.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 3 Δεκεμβρίου 2015, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή. Η υπόθεση ανατέθηκε στο όγδοο τμήμα του Γενικού Δικαστηρίου και ορίστηκε εισηγητής δικαστής.

16 Στις 7 Απριλίου 2016, η Επιτροπή κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως.

17 Στις 13 Μαΐου 2016, στο πλαίσιο μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε την προσφεύγουσα να αποσαφηνίσει τους δεσμούς που διατηρούσε με τον εκπρόσωπό της, Jörg Jovy, και να λάβει θέση επί του παραδεκτού της προσφυγής βάσει του άρθρου 19, τρίτο και τέταρτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

18 Στις 30 Μαΐου 2016, η προσφεύγουσα απάντησε ότι ο J. Jovy ήταν ένας εκ των δύο εταίρων της και ότι αυτός κατείχε το 10 % του κεφαλαίου της, αλλά ότι, εντούτοις, δεν διαδραμάτιζε κανένα ρόλο στη διοικητική και χρηματοοικονομική διαχείρισή της.

19 Στις 19 Ιουλίου 2016, η προσφεύγουσα κατέθεσε υπόμνημα απαντήσεως με το οποίο ενημέρωσε το Γενικό Δικαστήριο για την έναρξη διαδικασίας εκκαθαρίσεώς της και, αφού επανέλαβε τα αιτήματα του δικογράφου της προσφυγής περί αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ζήτησε την αναστολή της διαδικασίας στην παρούσα υπόθεση για διάστημα εννέα μηνών.

20 Στις 22 Ιουλίου 2016, η Επιτροπή υπέβαλε τις παρατηρήσεις της για το αίτημα αναστολής, καταλήγοντας στο ότι η διαδικασία δεν πρέπει να ανασταλεί.

21 Με απόφαση της 29ης Ιουλίου 2016, ο πρόεδρος του ογδόου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου απέρριψε το αίτημα αναστολής της διαδικασίας.

22 Στις 2 Σεπτεμβρίου 2016, η Επιτροπή κατέθεσε υπόμνημα ανταπαντήσεως.

23 Στις 16 Σεπτεμβρίου 2016, η Επιτροπή δήλωσε ότι δεν επιθυμούσε τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως. Η προσφεύγουσα δεν κατέθεσε κανένα αίτημα περί διεξαγωγής επ' ακροατηρίου συζητήσεως, βάσει του άρθρου 106 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας.

24 Με απόφαση του Προέδρου του Γενικού Δικαστηρίου της 12ης Οκτωβρίου 2016, η υπό κρίση υπόθεση ανατέθηκε σε νέο εισηγητή δικαστή, μέλος του πρώτου τμήματος.

25 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση καθόσον την αφορά·

– να αναστείλει την εκτέλεση της προσβαλλομένης αποφάσεως, έως ότου το Γενικό Δικαστήριο αποφανθεί επί της παρούσας προσφυγής.

26 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

– επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

27 Σύμφωνα με το άρθρο 129 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί, οποτεδήποτε, αυτεπαγγέλτως, και αφού ακούσει τους κύριους διαδίκους να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη επί των λόγων απαραδέκτου δημοσίας τάξεως, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται οι προϋποθέσεις παραδεκτού της προσφυγής (βλ. διάταξη της 27ης Μαρτίου 2017, Frank κατά Επιτροπής, T-603/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:228, σκέψη 48 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

28 Στην προκειμένη περίπτωση, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι έχει επαρκώς ενημερωθεί από τα στοιχεία της δικογραφίας και τις παρασχεθείσες από τους διαδίκους διευκρινίσεις κατά την έγγραφη διαδικασία και αποφασίζει, κατά συνέπεια, να αποφανθεί χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία.

29 Χωρίς να προβάλει τυπικώς ένσταση απαραδέκτου, η Επιτροπή προέβαλε, στο υπόμνημα αντικρούσεως και στο υπόμνημα ανταπαντήσεως, έναν λόγο απαραδέκτου, αντλούμενο κατ' ουσίαν από το γεγονός ότι η παρούσα προσφυγή δεν πληροί τις απαιτήσεις των άρθρων 19 και 21 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθόσον ο δικηγόρος που εκπροσωπούσε την προσφεύγουσα, J. Jovy, ήταν ένας εκ των δύο εταίρων της και ως εκ τούτου δεν ήταν ανεξάρτητος από αυτήν.

30 Η προσφεύγουσα έλαβε θέση επί αυτού του λόγου απαραδέκτου στην απάντησή της στο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου (βλ. σκέψη 17 ανωτέρω) και στο υπόμνημα απαντήσεως. Συναφώς, επισήμανε κατ' ουσίαν ότι κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής ο εκπρόσωπός της κατείχε απλώς το 10 % του κεφαλαίου της, χωρίς να διαδραματίζει κανένα ρόλο στη διοικητική και χρηματοοικονομική διαχείρισή της και την αντιπροσώπευε μόνον υπό την ιδιότητα του δικηγόρου και όχι του εταίρου.

31 Κατά πάγια νομολογία, από το άρθρο 19, τρίτο και τέταρτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το άρθρο 21, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Οργανισμού, τα οποία εφαρμόζονται στο Γενικό Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του ίδιου Οργανισμού, και ειδικότερα από τη χρήση του όρου «εκπροσωπούνται» στο άρθρο 19, τρίτο εδάφιο, του εν λόγω Οργανισμού, προκύπτει ότι, για να ασκήσουν προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου οι λοιποί διάδικοι πέραν των κρατών μελών, των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, των συμβαλλόμενων στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ) κρατών πλην των κρατών μελών και της Εποπτεύουσας Αρχής της Ευρωπαϊκής Ζώνης Ελεύθερων Συναλλαγών (ΕΖΕΣ) που προβλέπεται από την εν λόγω Συμφωνία, δεν δύνανται να προσφύγουν αυτοπροσώπως αλλά πρέπει να χρησιμοποιήσουν τις υπηρεσίες τρίτου προσώπου, το οποίο πρέπει να έχει δικαίωμα παραστάσεως ενώπιον δικαστηρίου κράτους μέλους ή κράτους συμβαλλομένου στη Συμφωνία ΕΟΧ (βλ. διατάξεις της 5ης Δεκεμβρίου 1996, Lopes κατά Δικαστηρίου, C-174/96 P, EU:C:1996:473, σκέψη 11 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 16ης Σεπτεμβρίου 2015, Calestep κατά ECHA, T-89/13, EU:T:2015:711, σκέψη 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

32 Η απαίτηση αυτή περί χρήσεως των υπηρεσιών τρίτου ανταποκρίνεται στην αντίληψη για τον ρόλο του δικηγόρου στην έννομη τάξη της Ένωσης, στην οποία στηρίζεται το άρθρο 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και κατά την οποία αυτός θεωρείται αρωγός της δικαιοσύνης καλούμενος να παρέχει, με πλήρη ανεξαρτησία και προς το υπέρτερο συμφέρον αυτής, τη νομική συνδρομή την οποία έχει ανάγκη ο εντολέας (βλ. διατάξεις της 5ης Σεπτεμβρίου 2013, ClientEarth κατά Συμβουλίου, C-573/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:564, σκέψη 11 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 16ης Σεπτεμβρίου 2015, Calestep κατά ECHA, T-89/13, EU:T:2015:711, σκέψη 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Η αντίληψη αυτή, στο πλαίσιο των

διαφορών που υποβάλλονται ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης, εκφράζεται στην πράξη με αντικειμενικό τρόπο, κατ' ανάγκην ανεξάρτητο από τις εθνικές έννομες τάξεις (βλ. διατάξεις της 19ης Νοεμβρίου 2009, EREF κατά Επιτροπής, T-40/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2009:455, σκέψη 27 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 18ης Μαΐου 2015, Izsák και Dabis κατά Επιτροπής, T-529/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:325, σκέψη 17 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

33 Κατά το Δικαστήριο, ο σκοπός της απαιτήσεως αυτής περί εκπροσωπήσεως από τρίτο πρόσωπο είναι, αφενός, να εμποδίσει τους ιδιώτες να προσφεύγουν στη δικαιοσύνη χωρίς τη συνδρομή ενδιάμεσου προσώπου και αφετέρου, να διασφαλίσει την υπεράσπιση των νομικών προσώπων από εκπρόσωπο επαρκώς αποστασιοποιημένο από το νομικό πρόσωπο που εκπροσωπεί (διατάξεις της 5ης Σεπτεμβρίου 2013, ClientEarth κατά Συμβουλίου, C-573/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:564, σκέψη 14, και της 4ης Δεκεμβρίου 2014, ADR Center κατά Επιτροπής, C-259/14 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2014:2417, σκέψη 25· βλ., επίσης, διάταξη της 6ης Απριλίου 2017, PITEE κατά Επιτροπής, C-464/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2017:291, σκέψη 27 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

34 Το Δικαστήριο, όταν διαμόρφωσε το κριτήριο της νομικής συνδρομής που παρέχεται «με πλήρη ανεξαρτησία» για να ορίσει το προσωπικό πεδίο εφαρμογής της προστασίας του απορρήτου της επικοινωνίας μεταξύ των δικηγόρων και των εντολέων τους (απόφαση της 18ης Μαΐου 1982, AM & S Europe κατά Επιτροπής, 155/79, EU:C:1982:157, σκέψη 24), ταύτισε τη συνδρομή αυτή με αυτήν που παρέχεται από δικηγόρο, ο οποίος είναι οργανικά, ιεραρχικά και λειτουργικά τρίτος σε σχέση με το πρόσωπο το οποίο απολαύει της συνδρομής αυτής (απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2007, Akzo Nobel Chemicals και Akcros Chemicals κατά Επιτροπής, T-125/03 και T-253/03, EU:T:2007:287, σκέψη 168), ταύτιση η οποία είναι εξίσου κρίσιμη στο πλαίσιο της εκπροσώπησης ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης [βλ., συναφώς, διάταξη της 9ης Νοεμβρίου 2011, Glaxo Group κατά ΓΕΕΑ – Farmodiética (ADVANCE), T-243/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:649, σκέψη 16]. Επιπλέον, κρίθηκε ότι ο δικηγόρος ενός διαδίκου κατά την έννοια του άρθρου 19, τρίτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή ενός μη προνομιούχου διαδίκου δεν πρέπει να συνδέεται προσωπικά με την επίδικη υπόθεση ή να εξαρτάται από τον εντολέα του κατά τέτοιο τρόπο ώστε να υπάρχει ο κίνδυνος να μην μπορεί να εκπληρώσει τον ουσιώδη ρόλο του αρωγού της δικαιοσύνης με τον πλέον κατάλληλο τρόπο (βλ., συναφώς, διατάξεις της 30ής Οκτωβρίου 2008, Ortega Serrano κατά Επιτροπής, F-48/08, EU:F:2008:131, μη δημοσιευθείσα, σκέψη 35). Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι οι οικονομικές ή διαρθρωτικές σχέσεις που διατηρεί ο εκπρόσωπος με τον εντολέα του δεν πρέπει να είναι τέτοιας φύσεως ώστε να δημιουργείται σύγχυση μεταξύ των ίδιων συμφερόντων του εντολέα και των προσωπικών συμφερόντων του εκπροσώπου του (διάταξη της 6ης Σεπτεμβρίου 2011, ClientEarth κατά Συμβουλίου, T-452/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:420, σκέψη 20).

35 Η απαίτηση που επιβάλλεται από το δίκαιο της Ένωσης για τους μη προνομιούχους διάδικους περί εκπροσωπήσεώς τους ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου από ανεξάρτητο τρίτο πρόσωπο δεν πρέπει να γίνει αντιληπτή ως απαίτηση με στόχο μόνο να εξαιρέσει την εκπροσώπηση από τους μισθωτούς του εντολέα ή από αυτούς οι οποίοι εξαρτώνται οικονομικά από τον τελευταίο (βλ., συναφώς, διάταξη της 5ης Σεπτεμβρίου 2013, ClientEarth κατά Συμβουλίου, C-573/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:564, σκέψη 13). Πρόκειται για μια γενικότερη απαίτηση, της οποίας η τήρηση πρέπει να εξετάζεται κατά περίπτωση.

36 Εν προκειμένω, πρέπει να εξεταστεί αν οι δεσμοί του J. Jovy με την προσφεύγουσα και την παρούσα υπόθεση είναι συμβατοί με τις απαιτήσεις που ισχύουν για την εκπροσώπηση των μη προνομιούχων διαδίκων ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης.

37 Δεν αμφισβητείται ότι ο J. Jovy απέκτησε μέσω της NG το 10 % του κεφαλαίου της προσφεύγουσας και αποτελεί έκτοτε τον έναν εκ των δύο μόνον εταίρων της προσφεύγουσας. Επιπλέον, από το σημείο 10 του δικογράφου της προσφυγής προκύπτει ότι, στο πλαίσιο της συναλλαγής μέσω της οποίας ο J. Jovy και ο άλλος εταίρος εισήχθησαν στο κεφάλαιο της τελευταίας, «οι απαιτήσεις για τα (επίμαχα) δάνεια

[…] εκτιμήθηκαν ως μηδενικές και εκχωρήθηκαν σε έναν από τους νέους εταίρους ελλείψει άλλης διάθεσης», ο δε εν λόγω εταίρος δήλωσε ότι «ήταν διατεθειμένος να [τις] εκχωρήσει εκ νέου σε οποιονδήποτε».

38 Οι προσωπικοί δεσμοί που διατηρούσε, επομένως, κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής ο δικηγόρος της προσφεύγουσας με την προσφεύγουσα και την παρούσα υπόθεση ήταν τέτοιας φύσεως ώστε να υπάρχει ο κίνδυνος να μην μπορεί να εκπληρώσει τον ουσιώδη ρόλο του αρωγού της δικαιοσύνης με τον πλέον κατάλληλο τρόπο.

39 Η προσφεύγουσα και ο δικηγόρος της δεν υπέβαλαν κανένα στοιχείο προς απάντηση στην προβληθείσα από την Επιτροπή ένσταση απαραδέκτου ή στο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, βάσει του οποίου θα μπορούσε να αποκλεισθεί η ύπαρξη τέτοιου κινδύνου υπό τις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως.

40 Αντιθέτως, από τα σημεία 8 και 12 του δικογράφου της προσφυγής προκύπτει ότι στην παρούσα υπόθεση ο εν λόγω κίνδυνος επήλθε επειδή ο J. Jovy οδηγήθηκε σε σύγκρουση της θέσης και των προσωπικών συμφερόντων του, ως επενδυτή και εταίρου της προσφεύγουσας, και της θέσης και των ίδιων συμφερόντων της εντολέως του. Πράγματι, για να αντικρούσει την επιστροφή των κρατικών ενισχύσεων, τις οποίες η προσφεύγουσα έλαβε παρανόμως στο πλαίσιο των επίμαχων δανείων, ο J. Jovy προέβαλε, αφενός, ότι οι τωρινοί εταίροι της προσφεύγουσας δεν έχουν καμία απολύτως σχέση με τους εταίρους ή τους μετόχους της προσφεύγουσας κατά τις περιόδους χορήγησης των δανείων. Αφετέρου, υποστήριξε ότι δεν κρίθηκε σκόπιμο, κατά την πώληση από την NG της συμμετοχής της στο κεφάλαιο της προσφεύγουσας, να εξετάσει την κανονικότητα της χορήγησης των εν λόγω δανείων ή την τήρηση των κανόνων περί των κρατικών ενισχύσεων, καθόσον «στο συμβόλαιο εκχώρησης με την NG , η NG διαβεβαίωσε (τους εκδοχείς) “ότι δεν έλαβε κρατικές επιδοτήσεις”». Επομένως, οι προσβληθείσες ενστάσεις αφορούσαν αμιγώς προσωπικά τον J. Jovy και τον άλλο εταίρο της προσφεύγουσας ως εκδοχείς των μεριδίων της προσφεύγουσας που κατείχε η NG και δεν αφορούσαν την προσφεύγουσα, της οποίας τα μερίδια είχαν εκχωρηθεί.

41 Συνεπώς, διαπιστώνεται ότι ο J. Jovy διατηρούσε προσωπικούς δεσμούς με την προσφεύγουσα και την παρούσα υπόθεση κατά τον χρόνο άσκησης της προσφυγής, γεγονός που συνεπάγεται ότι δεν ήταν επαρκώς αποστασιοποιημένος από την προσφεύγουσα, κατά την έννοια της παρατιθέμενης στη σκέψη 33 ανωτέρω νομολογίας, ώστε να μπορεί να την εκπροσωπεί με πλήρη ανεξαρτησία.

42 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι, καθόσον το εισαγωγικό δικόγραφο υπογράφηκε από τον J. Jovy, υπό την ιδιότητά του ως δικηγόρου της προσφεύγουσας, η παρούσα προσφυγή δεν ασκήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 19, τρίτο και τέταρτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το άρθρο 51, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

43 Κατά συνέπεια, η εν λόγω προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

44 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την BikeWorld GmbH στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 20 Νοεμβρίου 2017.

Ο Γραμματέας
E. Coulon

Η Πρόεδρος
I. Pelikánová